

[Karl Olsen.]

ligger væsentligt over den tilsvarende avancementsalder ved statsbanerne og ved post- og telegrafvæsenet, således at der er opstået spørgsmål om betimeligheden af, at der ved ekstraordinære foranstaltninger rådes bod på dette for assistentpersonalet uheldige forhold. Det er ganske klart, at der normalt ikke kan fastlægges en aldeles ufravigelig avancementsalder for de enkelte tjenestemandsgupper ved oprykning fra een lønningsklasse til en højere lønningsklasse, og at tjenestemændene må finde sig i, at forholdene på dette område igennem årene kan vise udsving. På den anden side må det indrømmes, at der ved tidernes ugunst kan indtræffe så ekstraordinært dårlige avancementsforhold for en personalegruppe, at der kan være rimelig anledning til at tage spørgsmålet om at afbøde en sådan misère gennem særlige foranstaltninger op til overvejelse.

Der har i lønningsudvalget været enighed om, at der for toldassistenternes vedkommende i de kommende år må påregnes en så høj avancementsalder, ca. 39 år og derved, at det vil være naturligt at underkaste spørgsmålet om nedsættelse af avancementsalderen en velvillig overvejelse med henblik på løsning af dette spørgsmål på de kommende normeringslove. Vejledende ved overvejelserne bør det være, at slutlønnen som assistent normalt opnås i en alder af 34 år, og at det formentlig må anses for naturligt, at der tilbagelægges et vist antal år på slutløn, før avancement til overassistent opnås, men at dette åremål begrænses på rimelig vis.

Med disse bemærkninger skal jeg på udvalgets vegne anbefale normeringslovforslaget til vedtagelse.

Holger Eriksen: Selve normeringsforslaget adskiller sig ikke synderligt fra sine forgængere og har derfor ikke givet mig anledning til bemærkninger ved første behandling. Hvad betænkningen angår, er det en kendsgerning, at der undertiden kan opstå avancementsnød i en enkelt tjenestemandsguppe, hvilket foranlediger, at der må træffes ekstraordinære foranstaltninger. Jeg henviser i denne forbindelse til den forøgelse af lektoraterne ved statens højere skolevæsen, der tidligere er foretaget. Nu bliver det gjort gældende, at der er ved at opstå en lignende situation for assistentper-

sonalet ved toldvæsenet. Det må naturligvis undersøges nærmere i lønningsrådet, og det er der givet tilsagn om i betænkningen.

I samme forbindelse finder jeg anledning til at nævne, at telegrafpersonalet er af den opfattelse, at dets avancementsmuligheder er blevet begrænset som følge af, at telegraf- og postetaterne er blevet slået sammen. Også dette forhold er for tiden til undersøgelse i lønningsrådet.

Noget ekstraordinært er det naturligvis, at lønningsrådet ikke har kunnet godkende det bidrag til normeringslovforslaget, der var fremsendt fra forsvarsministeriet. Det er almindelig kendt, at forsvaret savner befalingsmænd. Lønningsrådet nærede imidlertid frygt for, at normeringsforslaget var baseret på, at man straks foretog alle de oprykninger til højere stillinger, som vil blive slutresultatet, når rammerne helt udfyldes, og derved så bort fra, om stillingerne længere nede kan udfyldes. Med andre ord, lønningsrådet frygtede, at man var i færd med at lave et stort hoved uden en tilsvarende krop. Navnlig gjaldt usikkerheden spørgsmålet om, hvorvidt stillingerne under hærens bygningstjeneste skal besættes med ingeniører og arkitekter eller med officerer. Derfor er sagen tilbagesendt med anmodning om nye oplysninger. Det betyder dog ikke, at der må hengå et år, inden nynormering kan finde sted. Man er indforstået med, at sagen kan ordnes ved en særlig lov, når de nødvendige forhandlinger er afsluttet, ligesom man naturligvis er indforstået med, at det fra forsvarets skoler udgående personel straks må ansættes i tjenestemandstillinger.

Jeg har så kun tilbage at omtale forholdet til de såkaldte teknikumingeniører. I lønningskommissionen af 1943 var der enighed om, at man ved besættelsen af de højere ingeniørstillinger udelukkende skulle tage hensyn til de pågældendes dygtighed og ikke til, om de havde teknikum- eller polyteknikumeksamen. Dette standpunkt var så meget mere forsvarligt, som teknikumingeniører rundt om i private virksomheder er anbragt i ledende stillinger. Det har da også vist sig, at man f. eks. indenfor postvæsenet i vid udstrækning har ladet teknikumingeniører avancere og kun har grund til at være tilfreds med det arbejde, de har udført.

Helt anderledes har det været indenfor andre administrationsgrene og i særdeleshed